

Pou Soler Bas

Josep M. Solé Barrufet

Resum: La crisi de l'aigua potable al Camp de Tarragona durant la dècada dels anys 80 i les diferents solucions que es van dur a terme per tal de resoldre-ho.

Paraules clau: Aigua, crisi, agricultura, pou, Soler Bas, transvasament, Ebre.

Resumen: La crisis del agua potable en el Camp de Tarragona durante la década de los años 80 y las diferentes soluciones que se llevaron a cabo para resolverlo.

Palabras clave: Agua, crisis, agricultura, pozo, Soler Bas, trasvase, Ebro.

Summary: The drinking water crisis in Camp de Tarragona during the 1980s and the different solutions that were carried out to solve it.

Keywords: Water, crisis, agriculture, well, Soler Bas, transfer, Ebro.

PREÀMBUL

Parlar del Pou Soler Bas és parlar d'una petita o no tan petita història d'uns fets que la majoria de la gent jove desconeix. Mirant avui, a més de 40 anys dels fets, pot semblar ridícul, però si ens remuntem en el temps i a les circumstàncies d'aleshores veurem que aquest capítol de la història de Constantí, millor dit, de la seva gent, pot tenir una clara justificació dels fets.

Els habitants de Constantí fa molts anys que coneixen el problema: quan a Tarragona falta aigua allí on primer es busca és al terme de Constantí. Fins a cert punt és lògic, el veïnatge comporta que el peix gros es mengi el petit.

La mina de la Ferrerota, la mina de la Protectora, la mina del Mas de la Caràbia i alguna altra més, ara el pou del Soler Bas són botons per mostra d'uns fets consumats.

Afortunadament les coses han canviat molt, però parlem d'un moment en què la falta d'aigua potable al Camp de Tarragona havia arribat a un estat d'angoixa i ningú trobava la solució. Rebusco al calaix de la memòria, més uns quants papers, per explicar el millor possible aquesta història.

Per començar cal descriure la situació què ens trobàvem i d'on veníem, per que quedí un marc adequat per poder entendre millor uns fets que avui poden semblar exagerats, degut al caire estructural que ha sofert el Camp de Tarragona en matèria d'aigua, entre moltes altres coses.

INTRODUCCIÓ

Hi ha una antiga dita que diu “val més ser endevineta que rei”. Ben mirat i amb perspectiva per les coses i casos que passen penso que era molt difícil de preveure, t'adones que la casualitat és molt escassa en coses de relativa importància, veient que tot estava pensat i planificat des de molt abans.

Seguidament explico el perquè d'aquesta introducció.

A meitat de la dècada de 1960 en aquestes contrades passaven coses o fets que en principi no tenien gaire sentit. Sense comunicar res a ningú ni saber qui ho havia fet, trobem unes fites amb forma de biguetes de formigó en cada finca que llinda amb el riu Francolí, just on acaben els conreus. Sabíem que aquestes finques arribaven, segons el cadastre de rústica, fins on passa l'aigua del riu. Dels canyars es pagava una petita contribució, de les graves en deien erials i no es pagava res, però tot constava a la finca.

Després ens van explicar que era una ordre nacional, que s'havien de desllindar les voreres dels rius. Després de moltes discussions aconseguim que les fites es posin al començament de les graves, salvant marjades i canyars.

Al cap d'un temps, unes excavadores molt potents comencen a fer un gran reguerot al mig del riu. Diuen que això és encauçar el riu per evitar desbordaments.

Un altre fet que també va estranyar fou que funcionaris de l'Institut Hidrològic Nacional comencen a sondejar bona part del terme per detectar corrents d'aigua subterrània.

Les investigacions d'aquests funcionaris es fan als termes del Morell, la Pobla de Mafumet, Constantí i Tarragona.

Al cap d'un temps, personal d'aquest Institut portà màquines perforadores i feu pous des dels 25 m de fondària fins als 150 metres. Demanaren pocs permisos. També és cert que tingueren cura de no perjudicar cultius, aprofitant finques hermes i tocant als camins. Concretament, al terme de Constantí se

sondejà la vorera del riu Francolí, la zona de les Gavarres, la Creu de Salom i part de Riudarenes.

Pobres innocents, nosaltres, que pensàvem que tot era per millorar l'agricultura.

S'afegeix la construcció de tot un barri que es va anomenar les "600 Vivendes", quan a Constantí no en faltaven de vivendes.

En un telediari de l'any 1973 ens expliquen que Enpetrol construirà una refineria de petroli, a la part dreta del riu Francolí, a una distància entre sis i vuit quilòmetres des de la desembocadura del riu al mar.

Aquesta notícia dona l'explicació a totes les incògnites i preguntes que anteriorment ens havíem fet sobre els moviments que havíem observat en el nostre terme.

L'ÈPOCA CRÍTICA

La dècada de 1980 fou l'època de la gran crisi de l'aigua, la indústria, el turisme de la Costa Daurada i l'augment de població de Tarragona, Reus i els pobles de la rodalia.

Tothom necessita molta més aigua de la que disposa. Es fan pous de més de 150 metres de profunditat, però les aigües subterrànies baixen de nivell i els pous i mines convencionals es queden secs.

Molts dels veïns de Constantí encara vivien de l'agricultura, sobretot del cultiu de l'avellana. El cens a mutualitat agrària estava sobre uns 300 afiliats, o sigui, pagesos.

Aitasa (Aigües Industrials de Tarragona S.A.) comença a explotar els pous que havia perforat a la zona del Molí de l'Horta (actualment dins del polígon industrial Riu Clar a tocar del terme de Tarragona), s'obté aigua en abundància per les indústries, platges i la ciutat de Tarragona, que ja havia notat la falta d'aigua bona.

L'alegria durà poc. L'aigua d'aquells pous va començar a sortir salada i la d'alguns pous del terme de Constantí, principalment els del sud, també començà a sortir salada.

El pou de Pastolí que, juntament amb el de la Coma, servien l'aigua potable als habitants de la vila, ja surt molt salada.

Els avellaners també ho noten. Aviat, en ple estiu, les fulles verdes es tornen marrons, totes cremades, com si patissin set i com més els regaves més es cremaven. Als pous i mines de la meitat nord del terme l'aigua no sortia salada,

però tampoc sortia aigua i tots els conreus quedaven secs. La pagesia va entrar en crisi i no sabia cap on girar-se.

Ara la gent comprenia moltes de les maniobres que he exposat al començament d'aquest article, observades durant els anys 60.

Per tant, retorno al que he descrit a la meva introducció, reafirmant que tot estava pensat i estudiat. Casualitats, poques. Possiblement ningú va pensar que l'aigua dels pous se salinitzaria tan aviat.

L'any 1987 la refineria de Repsol va entrar en funcionament. La petroquímica necessitava molta aigua i va construir una gran presa al riu Gaià, un embassament que mai es va omplir. La conca d'aquest riu encara és més pobra que la del Francolí. Dins del recinte de la refineria ja hi havia bastants pous però se'n van construir de nous. No sabien d'on treure l'aigua.

Aitasa instal·la una canonada a tot el llarg del camí de Montblanc, des dels pous del Molí de l'Horta fins a la refineria, i aprofità aquesta instal·lació per endollar l'aigua que comprava als propietaris que tenien pou per al reg de les finques i que era fàcil d'empalmar a aquesta canonada. Aquest fet, en saber-se, va causar un gran enrenou entre els pagesos de la vila. També causà molta polèmica l'acord al que arribaren els representants de Repsol amb la junta de la Comunitat de Regants de la Sèquia, consistent en que la petroquímica disposaria de l'aigua del riu Francolí que tenia la concessió de la Comunitat de Regants durant els mesos d'hivern, quan els pagesos no regaven i, a canvi, la indústria col·locaria una canonada paral·lela a la síquia, per tal de continuar la instal·lació del rec localitzat a totes les finques de l'Horta.

LA GUSPIRA QUE ENCÉN EL FOC

Per acabar d'arreglar tot aquest garbuix i augmentar el malestar entre el veïnat es té coneixement que al mes de febrer de 1980 l'Ajuntament de Tarragona ha signat un contracte amb Don Pepe Soler i Bas (que així se'l coneixia), per l'aforament d'un pou artesià que aquest senyor té a la seva finca del Mas dels Frares, polígon 16, parcel·la 32, del terme de Constantí, amb la condició d'extreure un cabal d'aigua de 150 metres cúbics per hora, durant 6 mesos; i si el pou no se salinitzava, se signaria un contracte definitiu. En aquest cas l'expropiació era innecessària, perquè tant el propietari com el destinatari estaven d'acord.

El problema era que el pou estava al terme de Constantí i per portar l'aigua al terme de Tarragona, per tal d'omplir el dipòsit de Bonavista, s'havia d'instal·lar una canonada amb un tram d'uns 500 m aproximadament pel terme de Constantí.

Desconec si aquest pou es va fer quan els sondejors esmentats, o si el senyor Soler Bas, que era enginyer de Montes y Caminos i, durant molt de temps tingué

aquest càrrec de molta importància dins l'Administració, havia pogut tenir accés als informes de l'Institut Geològic.

El dia 26 de novembre de 1980, l'Ajuntament de Tarragona, que presidia el senyor Josep Recasens i Coma, sol·licita a l'Ajuntament de Constantí la llicència d'obres per construir una caseta per les bombes i una canonada per la conducció de l'aigua.

Una gran manifestació de veïns de Constantí davant l'Ajuntament demanaren que no es donés permís per treure l'aigua del terme. L'alcalde de Constantí, Sr. Francisco Roig Gasol, es va comprometre davant del poble que faria tot el possible perquè l'aigua no sortís del terme.

L'impacte produït per la notícia del pacte del senyor Soler Bas amb l'Ajuntament de Tarragona aconsellà l'Ajuntament de Constantí a buscar arguments per poder denegar el permís d'obres que havia demanat l'Ajuntament de Tarragona i demanà al Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya un informe sobre la possible expropiació de l'aigua tenint en compte que el pou estava al terme de Constantí i que molts pous del terme ja estaven salinitzats degut a l'abús d'extracció de les aigües subterrànies.

El dia 4 de febrer de 1981 es va rebre l'informe demanat a la Generalitat (el qual s'adjunta). En l'apartat "Antecedents" hi ha algunes dades que no concorden amb la realitat, com quan diu que l'Ajuntament de Constantí denega en data 6 de març de 1980 la petició de l'Ajuntament de Tarragona d'haver demanat la llicència d'obres, quan en realitat s'havia demanat el 26 de novembre de 1980. La denegació de la llicència d'obres per part de l'Ajuntament de Constantí es produeix el dia 3 d'abril de 1981; les altres dades són correctes.

A partir del punt "2 Situació actual" ja no parla més del tema, dona la impressió que no tenen competències; la resta tan sols fa un retrat geogràfic, físic i històric del terme de Constantí.

El dia 10 d'octubre de 1981 l'Ajuntament de Tarragona interposa un recurs contra l'acord de l'Ajuntament de Constantí en el qual s'expressaven els fets fonamentals de dret, a la Sala Primera del Contenciós Administratiu de la Audiència Territorial de Barcelona, la qual al mes d'abril de 1983 dictà una sentència favorable a l'Ajuntament de Tarragona. La premsa se'n va fer ressò, ja que d'aquest problema feia temps que se'n parlava, amb declaracions i contra declaracions dels dos alcaldes, amb el perill que es convertís en un problema polític, ja que un d'ells era socialista i l'altre de la UCD, però aquest fet no tindria res a veure amb la problemàtica de l'aigua.

Vista la sentència, l'alcalde de Tarragona va demanar al Governador Civil l'expropiació temporal de les aigües de l'esmentat pou, per l'abastament públic de Tarragona.

El Governador Civil demana informació urgent a l'Ajuntament de Constantí per tal que justifiqui el fet de no accedir a l'esmentada petició.

L'Ajuntament de Constantí, després de recavar informació de les entitats locals relacionades amb la pagesia: les dues Cooperatives, les Comunitats de Regants, la Cambra Agrària, la Unió de Pagesos i altres, emet un informe negatiu sobre l'expropiació proposada, referendada per unanimitat en un ple extraordinari de la corporació.

El Governador Civil informa de la resolució acordada al·legant competències superiors, determinant expropiar el pou Soler Bas per 3 mesos prorrogables a petició de la corporació de Tarragona, si fos necessari, a partir de la base legal de l'article 168 de la Llei d'Aigües de l'Estat.

A partir d'aquest moment, l'Ajuntament de Tarragona inicia les obres de connexió del pou a la xarxa, obres que en no disposar de llicència municipal, són aturades per l'Ajuntament de Constantí.

El 28 de novembre, després d'una reunió al Govern Civil, es presenta de nou la sol·licitud de llicència pendent de resolució.

L'Ajuntament de Tarragona, protegida pel Govern Civil, munta les obres de la caseta, bombes i canonades de forma unilateral, iniciant el transvasament de l'aigua del pou Soler Bas a la xarxa de subministrament d'aigües del complex de les Gavarres i des d'allí al dipòsit de Bonavista.

L'Ajuntament de Constantí fa comprovacions del cabal que s'extreu, sent molt superior del previst, notificant l'anomalia d'incompliment del tracte, tant en les extraccions d'aigua com en el termini dels 3 mesos ja vençuts.

Les manifestacions dels veïns davant de l'Ajuntament continuen setmanalment, per tal que no es tregui l'aigua del terme, ja que la salinització de les aigües continua creixent.

El dia 2 de novembre de 1981 s'organitza a Constantí una gran manifestació que es trasllada a la zona del conflicte de la Gavarra. Els assistents protesten perquè es continua traient aigua del pou de Soler Bas cap a Tarragona. Alguns assistents portaven claus angleses per afuixar els cargols de les juntes xibó de les canonades i així van boicotejar la sortida de l'aigua.

L'endemà dia 3 de novembre, l'Ajuntament de Tarragona interposa un recurs contenciós administratiu en resposta dels fets del dia anterior, i publica una nota de premsa. El *Diari de Tarragona*, la *Vanguardia* i el *Correo Catalán* es feren ressò dels fets, de la manifestació i fins i tot de l'afluïxament dels cargols.

L'Ajuntament de Constantí també va fer una nota de premsa, justificant els fets, al·legant que l'Ajuntament de Tarragona havia estat advertit que les extraccions d'aigua gairebé doblaven el que s'havia pactat.

El Governador Civil envia la guàrdia civil a vigilar la canonada, per evitar que es repeteixen els fets, fent valer la preferència de l'aigua per l'ús de boca per davant de l'ús de cultiu.

L'Ajuntament de Constantí demana protecció a la Generalitat. Degut a aquesta agra polèmica entre els alcaldes de Constantí i de Tarragona, davant d'una molt possible politització d'un tema tan delicat com és l'aigua, el ple de la Cambra Agrària Local de Constantí considera necessari publicar un manifest que reculli totes les opinions aportades en les reunions celebrades a la seu de l'entitat. Reunions dutes a terme entre les associacions culturals, econòmiques, cooperatives agrícoles i comunitats de regants del poble. Totes elles s'identifiquen amb el contingut d'aquest document, expressant d'aquesta manera el sentit general de no voler que l'aigua surti del terme municipal davant la necessitat extrema que s'està patint.

Totes les entitats i grups socials signen aquest manifest i demanen que sigui enviat al Parlament de Catalunya.

Al cap d'uns dies rebo una trucada telefònica del Parlament, demanant pel president de la Cambra Agrària. M'identifico com a secretari de l'Entitat, manifestant que el president no és present al local i no és possible localitzar-lo. La telefonista diu que esperi un moment i tot seguit: "Hola, soc Roig Magriñá i us parlo en nom del president i del meu propi, com a diputat d'aquesta demarcació. Estem molt al corrent del vostre conflicte, agraïm la vostra confiança en el Parlament, però no està a les nostres mans resoldre-ho. Us prego que recomaneu als vostres veïns que tinguin més paciència, que amb violència no s'arregla res. Tinc referències que s'està tramitant amb caràcter d'urgència el transvasament de l'aigua del riu Ebre al Camp de Tarragona. Confio que serà aviat. Saludeu al Sr. President i transmeteu-li les recomanacions de l'Honorable President i les meves pròpies. Disposeu de la nostra confiança en tot el que puguem ser útils."

Més o menys aquest fou el missatge del Parlament de Catalunya.

Al mes d'abril de 1983 la Sala Primera del Contenciós Administratiu de l'Audiència Territorial de Barcelona dictà sentència favorable a l'Ajuntament de Tarragona. La notícia la recull la premsa del moment, fent-la pública.

El dia 6 de maig de 1983 tingueren lloc les eleccions municipals i va ser elegit alcalde de Constantí el Sr. Feliu Nicolau Ribalt, del PSC, substituint el Sr. Francisco Roig Gasol, de la UCD.

A Tarragona és reelegit el Sr. Josep Maria Recasens, del PSC. En principi, que els dos alcaldes fossin del mateix partit no havia d'alterar els interessos que representaven, però tot va ajudar a moderar l'ambient. També va influir la sentència del mes d'abril.

La nova corporació de Constantí va convocar dues assemblees informatives sobre les extraccions d'aigua del terme entre indústries i aigua de boca, per tal d'evitar el renaixement de problemes i enfrontaments. Es comença a parlar del transvasament de l'aigua del riu Ebre.

Segons consta a l'acta del ple de l'Ajuntament de Tarragona del dia 30 de setembre de 1985: "El 3 de juliol de 1985 l'Ajuntament de Tarragona acorda comprar la finca rústica del terme de Constantí coneguda com el Mas dels Frares 2, de 40,15 hectàrees de superfície, en la qual està situat el pou Soler Bas, pel preu de 46 milions de pessetes, a pagar en 12 anys a partir del 2 de gener de 1986, que meritaran uns interessos del 16% anual".

El mes d'abril de 1985 es constitueix el Consorci d'Aigües de Tarragona.

El 8 d'octubre de 1987 l'Ajuntament de Constantí aprova la construcció d'un dipòsit per rebre l'aigua del riu Ebre.

El 12 de novembre de 1987 el Consorci aprova el pressupost de les obres, amb un import de 12,500.000.000 de pessetes per portar l'aigua del riu Ebre fins el Camp de Tarragona.

A finals de l'any 1987 l'Ajuntament de Tarragona proposa que l'Ajuntament de Constantí arrendi la finca de Mas dels Frares 2, propietat de l'Ajuntament de Tarragona, a l'efecte que algú cultivi la finca perquè ja fa temps que no es treballa, donant l'aspecte d'abandonament total.

L'Ajuntament de Constantí, a l'igual que el de Tarragona, no són empreses agrícoles i no disposen d'infraestructures per al cultiu; tot i així, l'Ajuntament de Constantí té especial interès que una finca important del terme no estigui en aquest estat d'abandonament. En principi s'accepta la proposta de l'Ajuntament de Tarragona i s'intentarà fer de pont per trobar algú interessat en fer-se càrrec de la finca per intentar remuntar-la i treure-la de l'estat d'abandonament en què es troba.

Amb data de 3 de febrer de 1988 es formalitza el document administratiu de contracte d'arrendament. (Als annexos s'adjunten la còpia dels documents d'arrendament i el plec de condicions).

L'Ajuntament de Constantí publica un edicte, exposant-lo al tauló d'anuncis, convidant els possibles interessats a demanar informació a la secretaria de l'Ajuntament durant un termini de tres mesos. Foren set els interessats en l'arrendament: cinc veïns de Constantí i dos de Tarragona. Finalment després d'estudiar les condicions, cap d'ells va acceptar l'encàrrec.

L'Ajuntament de Constantí es va desdir del compromís d'explotació i retornar a l'Ajuntament de Tarragona l'encàrrec.

Al cap d'un temps, l'Ajuntament de Tarragona va anunciar que cedia la finca a la Universitat Rovira i Virgili perquè a la masia s'hi instal·lés la Facultat

Pou Soler-Bas. Fotos Josep M. Solé Barrufet

d'Enologia, així com unes quantes hectàrees per cultiu, a l'efecte de plantar vinyes de caire experimental.

El 3 de maig de 1988 l'Ajuntament de Constantí demana al Consorci 108.000 m³/d'aigua l'any per ús de boca.

El 3 d'agost de 1989 es comença a subministrar l'aigua per ciutats, pobles, indústries i turisme. L'agricultura no entra en aquest projecte.

EPÍLEG

Aquesta història del Pou Soler Bas, per a la gent que no va viure aquella trista època de la febre de l'aigua, pot semblar una exageració política i social de caire localista. Afortunadament el moment es va superar: l'aigua del riu Ebre fou la solució.

Aigua de boca per a ciutats i pobles, aigua per a la indústria i el turisme. L'agricultura no hi entrava, però el benefici de deixar d'explotar molts aqüífers va ser important i també va permetre que les aigües subterrànies recuperessin els seus nivells normals. És ben cert que l'aigua del Pou Soler Bas ha continuat marxant cap a Tarragona, possiblement en quantitats més moderades. També tenim referència que alguna temporada ha estat alguns dies parat de forma transitòria, però en general no ha deixat mai de bombejar aigua a la xarxa de la ciutat, en concret cap el dipòsit de Bonavista.

L'Empresa Municipal Mixta d'Aigües de Tarragona S.A. (EMATSA), actualment té centralitzat el control dels pous i altres aqüífers a la depuradora de Sant Salvador i des d'allí, per control remot, engega i tanca els pous, enviant l'aigua al dipòsit de l'Oliva i des d'allí a la xarxa.

El problema Constantí-Tarragona no fou l'únic quan la febre de l'aigua dominava el Camp de Tarragona. Faré un petit resum d'altres conflictes que per veïnatge també vàrem conèixer.

Un exemple és el cas de l'aigua del Mas de Puig, que està situat al límit entre el terme de Tarragona i el de Reus, també tocant els termes de Constantí i la Canonja. El 12 d'octubre de 1967 una nota de l'Ajuntament de Tarragona feia evident que a l'acabar una canonada de connexió arribaria a la xarxa de distribució de Tarragona l'aigua del Mas de Puig, uns 3.000 metres cúbics diaris equivalents a 125 m³ l'hora. Des del mes d'agost de 1980 el poble de la Canonja se servia de l'aigua del Mas de Puig. L'escassetat d'aigua fa pujar el preu de la mateixa, provocant un conflicte Mas de Puig-Tarragona, quan l'aigua s'arriba a pagar a 13'50 pessetes el m³.

El 1983 l'Ajuntament de Tarragona fa una petició al Govern Civil perquè declari l'expropiació forçosa dels pous del Mas de Puig per extreure 2.440 m³ per

dia durant sis mesos. El Governador en principi aprova la sol·licitud, però ara és l'Ajuntament de Reus qui s'oposa a aquesta petició. L'Ajuntament de Reus cursa un recurs d'alçada (2 de febrer de 1983) al·legant que l'extracció podria afectar els pous perforats al camp d'aviació i que alguns aportaven aigua a Reus.

Degut a aquesta actitud d'enfrontament dialèctic i judicial entre els ajuntaments de Reus i Tarragona, el Governador Civil de moment congela la declaració d'expropiació.

Sempre buscant aigua, l'Ajuntament de Tarragona compra una finca al terme de Renau. Allí hi ha dos pous que, un cop fetes les proves d'aforament, donaven un cabal de 350 m³ l'hora.

Aquesta actuació de l'Ajuntament de Tarragona posa en guàrdia els municipis de la conca del riu Gaià, denunciant el fet al Delegat Territorial de la Generalitat.

Segurament podríem fer aquest llistat de greuges molt més extens, però no crec que sigui necessari per entendre la crisi de l'aigua durant uns quants anys.

Afortunadament amb l'aigua del riu Ebre es van resoldre tots aquests problemes al Camp de Tarragona, de moment...

EM PERMETO UNES REFLEXIONS

L'aigua dolça és un dels articles més preuats per a la humanitat.

La tendència a les grans concentracions humanes en ciutats i àrees metropolitanes fan que el consum d'aigua sigui exageradament gran i important, tan és així que en un termini més o menys curt la crisi de l'aigua potable estarà a l'ordre el dia.

Barcelona, tota la seva àrea metropolitana en particular i Catalunya en general, patiran l'escassetat de l'aigua de qualitat, i dic de qualitat, perquè resoldre el problema amb plantes dessalinitzadores de l'aigua del mar no és una bona solució ja que aquesta aigua no té la quantitat de minerals i micro elements ideals per a les persones.

Està demostrat que actualment ja no en tenim prou amb l'aigua del Pirineu i pensant en un demà que tenim molt a prop, cal buscar altres solucions.

Quan es va començar a parlar del mini transvasament de l'aigua de l'Ebre al Camp de Tarragona, ja es parlava que la gran solució seria el transvasament de l'aigua del riu Roine, allí hi ha molta aigua, i bona. Aigua dels Alps. Tècnicament crec que és molt possible portar aquesta aigua.

Molt aviat, veus ràncies de l'Estat espanyol, ja mogueren els antics fantasmes de no voler dependre de l'Estat francès, ni d'Europa en general, i aquest tema va quedar aparcat. Recordem que quan el desenvolupament industrial,

l'Estat espanyol tampoc va permetre que les vies del tren fossin de l'ample europeu per por d'una invasió.

Espero que aviat compreguin que som europeus, encara que a alguns els sàpiga greu i que el projecte de portar l'aigua del Roine es faci realitat.

Perdoneu però aquesta és la meva opinió.

ANNEXOS

GENERALITAT DE CATALUNYA

Departament de Política
Territorial i Obres Públiques

Direcció General de
Política Territorial

INFORME SOBRE L'EXPROPIACIÓ TEMPORAL D'AIGUA PER A L'ABASTAMENT DE
TARRAGONA, A PARTIR D'UN POU SITUAT A CONSTANTÍ

1.- Antecedents

L'Ajuntament de Constantí, reunit en sessió plenària el 6 de Març de 1980, acordà denegar la petició de l'Ajuntament de Tarragona, referida a l'autorització per extreure aigua del pou Soler Bas, situat al terme municipal de Constantí, basant-se en el precedent que podia suposar tal autorització, donats els antecedents denegatoris a altres pous; la possible necessitat d'un tercer pou per a l'abastament municipal, davant de l'elevat creixement del Municipi, i la incidència que podria tenir en pous veïns, tant en disminució dels cabals extrets com en la seva possible salinització.

Seguidament, l'alcalde de Tarragona demanà el 5 de Maig de 1980 - i el Plè de l'Ajuntament ratificà aquesta petició el 21 del mateix mes - al Governador Civil l'expropiació temporal d'aigües procedents de l'esmentat pou, per a l'abastament públic de Tarragona. En conseqüència, el Governador Civil demanà informe urgent i motivat a l'Ajuntament de Constantí sobre si existia inconvenient en accedir a tal petició. Aquest Ajuntament, després de recabar informe sobre les respectives postures de diverses entitats agràries i cooperatives de la localitat i de dos requeriments del Govern Civil per a que respongués ràpidament, emeté informe negatiu sobre l'expropiació proposada, refrendat per unanimitat en el Plè extraordinari de la Corporació Municipal de 17 de Juliol, fonamentant-se en les raons ja esmentades i adduint a més el perill que suposava per als dos pous que subministren actualment aigua potable al Municipi.

Informe sobre l'expropiació temporal d'aigua per a l'abastament de Tarragona, a partir d'un pou situat a Constantí (Jordi Prat i Soler, gener de 1981).

Amb data de 13 d'Agost, el Govern Civil informà de la resolució adoptada, expropiant el pou Soler Bas per tres mesos, prorrogables a petició de la Corporació si fos necessari, a partir de la base legal proporcionada bàsicament per l'article 168 de la Llei d'Aigües. El cabal autoritzat és de 200 m³/hora durant les 24 hores del dia. Tenint present la darrera comunicació de l'Ajuntament de Constantí, s'insereix a la resolució en paràgraf de possible revocació de l'expropiació, al senyalar que l'Ajuntament de Tarragona, juntament amb el de Constantí, establirà el sistema de control per a de terminar la possible incidència de l'extracció en el servei d'aigua potable. Si aquesta incidència fos substancial, la resolució quedaria suspesa.

A partir d'aquest moment, l'Ajuntament de Tarragona inicia les obres de connexió del pou a la seva xarxa, obres que, al no disposar de llicència municipal, són aturades per l'Ajuntament de Constantí. El 28 de Novembre, després d'una reunió al Govern Civil, es presenta la sol·licitud de llicència, pendent de resolució. Per tal de fer conèixer la situació produïda, els Srs. Gibert i Torrent, membres del Consistori de Constantí, s'adreçaren el 16 de Desembre de 1980 a la Direcció General de Política Territorial. Fruit d'aquesta reunió, de converses posteriors amb experts, i de l'anàlisi d'estudis existents sobre la zona i els seus recursos hídrics és el present informe.

2.- Situació actual *

El municipi de Constantí està enclavat en una àrea, com el Camp de Tarragona, tradicionalment escassa en recursos hídrics. Els cursos d'aigua superficial són poc nombrosos, de reduït cabal i escassa regulació (embassament de Catllar i sistema Siurana-Riudecanyes, no-més), i els aqüífers de la zona, amb la tècnica extractiva existent

* Bona part de les dades contingudes en aquest informe provenen dels llibres :

(1) Joaquim MARGALEF (1979).- El Tarragonès. Estructura econòmica.- Caixa d'Estalvis de Catalunya.

(2) Comisaría de Aguas del Pirineo Oriental.(1979).- Estudio de los recursos hídricos del Bajo Francolí.

no possibilitaven la captació de grans volums d'aigua. Fins als darrers anys seixanta l'economia del Camp es basava en gran part en una agricultura de secà, i la dinàmica demogràfica dels assentaments urbans no era gaire forta; com a conseqüència, les necessitats d'aigua es mantenien a un nivell relativament uniforme.

L'implantació de l'indústria petroquímica significà un canvi radical en aquesta situació. El fort increment de les extraccions de l'aquífer per part de les indústries, juntament amb l'augment de la demanda urbana que suposava l'implantació de la mà d'obra immigrada i, a la vegada, la progressiva transformació de secà en regadiu mitjançant pous (especialment dels avellaners) ha portat a una situació caracteritzada per elevats dèficits en tot tipus de demanda (urbana, industrial i agrícola), tant en quantitat com en qualitat, per una destrucció gairabé irreversible de les reserves fòssils, i a una progressiva salinització dels recursos subterranis costaners.

El municipi de Constantí és un perfecte exemple de l'evolució descrita. La localització d'indústries, especialment de la branca química, ha estat relativament important aquests darrers anys: l'inversió industrial en el municipi, en el període 1965-77, ha arribat a aquests sectors), encara que amb només 216 llocs de treball generats. Té una zona industrial (sense Pla Parcial) d'unes 950 Ha., de les que 700 encara estan per ocupar, i un polígon industrial, de 360 Ha. més, pràcticament buit (sobre una superfície total del terme municipal de 3.115 Ha.). L'evolució demogràfica (veure quadre 1) assenyalava un creixement lent de la població a partir de 1950.

Quadre 1

Any	1900	1910	1920	1930	1940	1950	1960	1970	1975	1979
Ne habitants	2306	2141	2081	2193	1952	1891	2395	3016	3280	5695

(un 37% d'increment entre 1960 i 1975), amb un brusc augment (74%) entre el 75 i el 79, degut versemblantment a l'ocupació d'un polígon de 600 habitatges de l'I.N.V. D'altra banda, l'evolució de la superfície conreuada (quadre 2) mostra un creixement constant del regadiu, malgrat la parcial ocupació de terres per part de l'indústria. De les 881 Ha. de regadiu, només 158 estan regades per aigües

Quadre 2

Any Superfície (Ha.)	1.900	1.963	1.973	1.979
Secà	2.587	2.133	1.942	-
Regadiu	112	557	819	881
conreu total	2.699	2.690	2.761	-

superficials del Francolí (Comunitat dels Molins de Constantí), cobrint-se la resta de la demanda (326 Ha. d'avellaners i unes 400 d'altres conreus en regadiu, més l'abastament urbà i part de l'industrial) mitjançant els 260 pous inventariats al terme municipal. Segons l'estudi (2), les extraccions actuals, en milers de m³/any, són segons usos :

Urbà, petita indústria i granges	421,6
Reg amb aigües subterrànies	2.184,3
Complement de reg amb aigües superficials	225,6
Extracció total	2.831,5 · 10 ³ m ³ /any

L'estat dels recursos subterranis, d'acord amb el mateix estudi, és com segueix. Constantí té una petita part, a l'Est del terme municipal, ocupat per l'aquífer al·luvial del Francolí, mentre que la resta pertany a les unitats hidrogeològiques del miocè continental i marí, aquest només a la meitat S-E del terme; es tracta d'un aquífer profund captiu, recarregat pel Francolí. La transmisivitat mitjana a la zona és situa entre 50 i 200 m²/dia, i el cabal específic dels pous està entre 0,1 i 0,5 l/s/m. Les fortes extraccions a l'àrea de

fineixen un extens con de depressió de la superfície piezomètrica (veure plànol annex) amb nivells inferiors a - 30 m., que abarca la major part del terme amb miocè marí. En canvi, les cotes de l'aquífer miocè continental estan entre 40 i 90 m.

L'evolució del nivell d'aquests aquífers depen fonamentalment de la recàrrega pluviomètrica i de la descàrrega, natural o artificial mitjançant extraccions. A l'afegir-se un fort increment d'aquestes a un període sec a la zona que dura des de l'any 1971-72, s'ha produït un acusat descens dels nivells piezomètrics, de fins a 40 metres en els darrers 10 anys. A l'aquífer captiu aquest descens és fonamentalment de bombeig, el que suposa que probablement es recuperi amb facilitat a l'aturarse l'extracció; actualment, però, la recàrrega no es realitza ja només a partir de l'al.luvial del riu Francolí, sinó també, encara que en petita proporció, per la penetració d'aigua de mar.

Així, el contingut en ion clorur superior a 150 ppm., i una conductivitat de més de 1.500 s/cm., indicadors de l'intrusió marina, ens defineixen una zona situada al sud del terme de Constantí però que, encara que estabilitzada en general, mostra una tendència a progressar cap a l'interior en aquella zona, lligant-se a l'increment de les extraccions (la línia de 100 ppm Cl⁻ ha sobrepassat ja ara el casc). Respecte a l'evolució futura, l'estudi (2) diu textualment (p. 239): "En cuanto a los acuíferos profundos en calcarenitas y calizas del entorno de Tarragona y margen derecha del Francolí, parece difícil que la salinidad se extienda más al W de la línea Vilaseca-Pobla de Mafumet. La salinización de los pozos de abastecimiento a Constantí y a Enpetrol es posible, y dependerá de las extracciones que se realicen. Los primeros ya muestran ciertos posibles síntomas preliminares de salinización, de modo que es posible que en el plazo de 2 a 4 años, si la explotación es intensa. Ese ritmo puede ser más rápido si los espesores efectivos de los acuíferos son menores de lo que se supone (espesor x porosidad = 1 m.). La salinización de los pozos ya afectados puede seguir aumentando con rapidez. De todos modos, dado el ritmo de descenso de niveles, es posible que la explotación tenga que reducirse o suspenderse por vaciado del acuífero antes de que se produzca la salinización".

3.- Conclusions

a) La situació del balanç entre recursos i demandes d'aigua al Camp de Tarragona és molt greu, amb dèficit progressiu, consum de reserves fòssils i degradació de l'aqüífer costaner per intrusió marina. La solució a mig termini només pot venir de l'aportació de recursos de fora del Camp, com seria si s'aprovés el projecte de portada d'aigües recuperades del canal de l'esquerra de l'Ebre.

b) Fins a la posada en marxa d'aquesta solució cal, d'una banda, l'aprofitament al màxim dels escassos recursos superficials (abastament de Tarragona mitjançant l'assut sobre el Francolí a partir del proper hivern), i la racionalització de les extraccions dels aquífers connectats, sota els criteris d'evitar degradacions pràcticament irreversibles, de donar prioritat al consum de boca, i d'eliminar les extraccions massives i concentrades, en el espai i/o en el temps, considerant tot el Camp com una unitat. També, però, caldrà d'altra banda donar resposta a dèficits puntuals molt punyents, mitjançant l'aprofitament acurat d'aqüífers més llunyans encara no massa explotats i la reutilització d'aigües residuals depurades per a usos menys exigents (refrigeració, regadiu).

c) La racionalització de l'explotació dels aquífers del Camp de Tarragona requereix un organisme amb competència sobre les aigües subterrànies i amb capacitat de fixar extraccions màximes i de controlar-les efectivament. A l'article 4 del primitiu Projecte de Llei "sobre actuaciones en materia de aguas en Tarragona" ja es definia el Camp com Area d'actuació especial, on es regulaven tots els aprofitaments d'aigua mitjançant un Pla. Malgrat que en la versió sortida de la Comissió d'Obres Públiques del Congrés no es recull aquest article, i a més no se li han traspassat encara les competències sobre aigües subterrànies, la Generalitat impulsarà acords i solucions mancomunades que estiguin d'acord amb els criteris esmentats anteriorment. El perímetre de protecció definit a l'Ordre del Ministeri d'Indústria de 4 d'Abril de 1970 s'ha revelat com ineficax, al definit només la necessitat d'autorització prèvia per a la construcció o millora de pous, sense planificar les extraccions.

d) La demanda d'aigua del municipi de Constantí tendirà versemblantment a créixer, tan degut a una possible implantació industrial, per a la que hi ha prou sòl, com a la subseqüent implantació urbana, com a la transformació més puntual de secà en regadiu. Davant d'això, existeix un aprofitament limitat d'aigües superficials i una explotació molt forta de l'aqüífer del miocè marí amb perill clar de salinització de l'àrea situada al S.E. del terme.

e) Les necessitats d'aigua per al consum de boca de Tarragona són molt acuciants, degut a la baixíssima qualitat (salinització) de gran part dels recursos existents. Donada l'expropiació temporal del pou Soler Bas per part del Govern Civil, amb les finalitats de pal·liar aquesta situació, i en el marc d'una entesa entre els Ajuntaments afectats, s'han de prendre totes les salvaguardes possibles per evitar els perills assenyalats pel Consistori de Constantí en les seves objeccions, i concretament les següents :

- extracció per part de l'Ajuntament de Tarragona només quan no tingui altra font de subministrament possible amb una mínima qualitat dins del terme municipal.
- fixació del cabal màxim extret per sota de l'autoritzat a la resolució del Govern Civil (p.e. 150 m³/hora).
- establiment d'un sistema de seguiment i control coordinat entre els dos Ajuntaments de manera que s'asseguri l'aturada de l'extracció tant en el pou Soler Bas com en altres de l'àrea, l'aigua dels quals va a AITASA o a ENPETROL, si en pous situats al SE del d'abastament municipal s'arriba als 150 ppm. d'ion clorur.

f) El Departament de Política Territorial i Obres Públiques es mantindrà informat i a l'aguait del que succeeixi en aquest tema, impulsarà la coordinació intermunicipal dins d'aquest àmbit i assu

mirà les seves competències quan li siguin traspassades d'acord amb
els principis de política hidràulica que ja ha exposat repetidament.

Barcelona, Gener de 1981

Jordi Prat i Soler

LEYENDA

- 2447 Cota geodésica
- Passa Ocio INITEC (1973)
- Curso caudales
- Limite cuñifera Mioceno Cretacéico
- Limite cuñifera Mioceno inferior
- Limite cuñifera terraza de Bonastre
- Contorno de Miocono superior (Escala de 1:200.000)
- Mioceno continental (Escala de 1:200.000)
- Mioceno marino Jurdano-Cretacéico
- Triásico
- Montaña a granja

MOPU	COMISARIA DE AGUAS DEL PIRINEO ORIENTAL	ESTUDIO DE LOS RECURSOS HIDRICOS DEL BAJO FRANCOLI	ING. ENCARGADO E. CASAS JA. GARCIA Vº O. C. O. S. 2076 II. de S. L. O. R. G. O.	AUTORISTA REVISADO AQUA/PLAN TEOTECNIA	REVISADO REVISADO APROBADA & G. V. S. I. G. O.	S. I. G. O. S. S. I. G. O. S. PARO DE PROYECTOS (V. O. S. 1973)	O. S. J. - V. E. S. J. - V. E. S. J. - V. E. S. J. - V.	E. S. J. - V. E. S. J. - V. E. S. J. - V. E. S. J. - V.
------	---	--	--	---	---	---	--	--

DOCUMENT ADMINISTRATIU DE FORMALITZACIÓ DE CONTRACTE
D'ARRENDAMENT

Al Palau Municipal de Tarragona, a tres de febrer de mil nou-cents vuitanta-vuit.

I. REUNITS

D'una banda l'Il.lm. Sr. Josep Maria Recasens i Comes, Alcalde-President de l'Excm. Ajuntament de Tarragona, el qual actua en virtut del càrrec que ostenta, assistit pel Sr. Pong Mascaró i Forcada, Secretari General d'aquesta Corporació, el qual actua com a fedatari d'aquest acte.

I, d'altra banda, el Sr. José M. Maceira i Barbosa, el qual actua en virtut del càrrec que ostenta com a Alcalde de l'Ajuntament de Constantí.

Ambdues parts es reconeixen competència i capacitat, mútuament, per formalitzar el present contracte.

II. ANTECEDENTS ADMINISTRATIUS

Primer.- Que, mitjançant acord adoptat pel Consell Plenari de 18 de desembre de 1986, s'aprovaren els Plecs de Condicions Facultatives i Econòmico-Administratives que van regir la subhasta per a adjudicar l'arrendament de la finca rústica de propietat municipal situada en el terme de Constantí, anomenada "Mas dels Frares".

Segon.- Que, per acord del Consell Plenari, de data 9 d'abril de 1987, es va adjudicar la referida subhasta a l'Ajuntament de Constantí representat pel compareixent, en règim d'arrendament, per un termini de QUINZE ANYS i amb les condicions que s'estableixen en el Plec de Condicions, i per l'import anual de 150.000' ptes., que es mantindrà durant els tres primers anys i serà revisable anualment a partir del 3r. en funció dels índexs aplicables als diferents cultius publicats en el B.O.E. per part de la Secretaria General Tècnica del Ministeri d'Agricultura.

III. CLAUSULES DEL CONTRACTE

Primera.- En aquest acte, l'Ill.m. Sr. Alcalde-President d'aquest Ajuntament, en nom i representació d'aquest, formalitza a favor de l'AJUNTAMENT DE CONSTANTÍ, representat en aquest acte per l'Alcalde Sr. José M. Maceira Barbosa, el contracte de l'arrendament de la finca rústica propietat d'aquest Ajuntament situada en el terme de Constantí, obligant-se l'arrendatari al seu fidel i exacte compliment, amb subjecció estricta al Plec de Condicions Facultatives i Econòmico- Administratives que ha regit aquesta subhasta i per l'import de l'adjudicació.

Segona.- El preu d'aquesta adjudicació serà abonat a l'Administració Municipal la primera setmana del mes de desembre, en els locals de l'Ajuntament.

Tercera.- El termini de duració d'aquest contracte es xifra en quinze anys, comptats a partir del dia següent a la signatura d'aquest contracte. *1-2-2003*

Acabat el termini de contracte, es deixarà lliure la finca sense dret a cap indemnització, l'últim dia del dit termini.

Quarta.- Per respondre del compliment d'aquest contracte, l'arrendatari ha constituït a favor de l'Ajuntament de Tarragona una garantia definitiva per import de 110.000'- ptes. i una garantia complementària per import de 475.000'- ptes.

Cinquena.- La revisió de la renda a percebre s'efectuarà de la manera prevista en la condició 11 del Plec de Condicions Facultatives que regeix aquesta Subhasta.

Sisena.- L'arrendatari, a més a més de prestar la seva conformitat al Plec de Condicions Facultatives i Econòmico-Administratives, se sotmet, quant als efectes i extinció del contracte, a les normes del Dret Civil, llevat les contingudes en la Llei 83/1980, de 31 de desembre, d'Arrendaments Rústics, per quant que el número 4 de la seva Disposició Addicional exclou del seu àmbit els béns de propis de les Corporacions Locals.

Setena.- Les qüestions litigioses que puguin suscitar-se amb ocasió d'aquest contracte se sometraran als Jutjats i Tribunals de la Jurisdicció Ordinària, amb jurisdicció a la ciutat de Tarragona.

IV. DOCUMENTS ANNEXOS

S'incorporen a aquest contracte, formant-ne part íntegrament, els següents Documents:

Document núm. 1.- Còpia autoritzada del
Plec de Condicions Facultatives i
Econòmico-Administratives i de l'acord plenari
aprovant-ho.

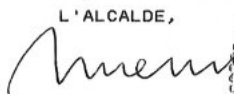
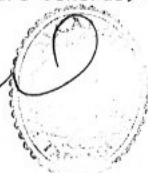
Document núm. 2.- Còpia autoritzada de la
Proposició de l'Arrendatari.

Document núm. 3.- Còpia autoritzada de
l'acord del Consell Plenari del 9 d'abril de 1.987
d'adjudicació de l'arrendament.

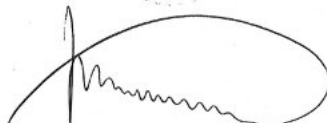
Document núm. 4.- Còpia autoritzada de la
garantia definitiva.

I per a la deguda constància de tot el
convingut, s'estén el present contracte per
duplicat exemplar, en el lloc i data assenyalats a
l'encapçalament, el qual signen ambdues parts amb
mi, el Secretari General, que en dono fe.

L'ALCALDE,

L'ARRENDATARI,

ANTECEDENTS.

L'Excm. Ajuntament de Tarragona es propietari d'una finca rústica situada en el Terme Municipal de Constantí, de Superfície 34,5 Hes. amb cultius llenyosos, vinya i olivera principalment, de secà i trobant-se la dita finca agrícola en estat d'abandonament podent-se recuperar determinades espècies arbòries com els olivers.

S'estudia en el present informe l'opció adequada per a l'explotació agrícola de la finca des del punt de vista de la gestió, així com una orientació respecte als possibles cultius a desenvolupar en secà i regadiu en funció de la dotació d'aigua existent a la finca.

Estudiades les diverses formes de gestió possible de la finca, parceria, arrendament i gestió directa, es considera com la més adequada la d'arrendament, fixant un cànon per a les superfícies de secà i regadiu, i es redacta el plec de condicions que regirà el contracte d'arrendament a establir.

La Gestió directa per part de l'Ajuntament té els següents inconvenients:

- L'Ajuntament no és un empresari agrícola ni disposa de tècnics agrícoles que puguin dirigir l'explotació.

- L'explotació agrícola exigeix una agilitat administrativa difícil en un organisme públic les funcions del qual difereixen ampliament de les aquí indicades.

- Hauran de realitzar-se inversions elevades per la posta a punt de l'explotació de la finca.

La parceria presenta tanmateix similars problemes que els expressats anteriorment ja que el propietari de la finca rústica ha de participar en la gestió de l'explotació i amb la part que li correspongui en l'adquisició dels factors de producció i venda de les collites, amb els inconvenients que presenta aquest seguiment del cultiu per part de l'Ajuntament per falta de personal adequat a aquestes feines.

Realitzat aforament del pou existent a la finca i l'aigua del qual podia destinar-se a ús agrícola, ha donat un cabal de 3 m³/h. volum d'aigua que fa impensable la conversió en regadiu

de cap parcel·la de la finca, a excepció d'una
petita horta familiar destinada a l'ús dels
possibles arrendadors.

Es considera per tant, i a efectes
d'establir l'ús de la terra i el comú
d'arrendament, que la finca és tota ella de secà.

Confrontat i conforme amb l'original
Tarragona, a de 28 ENE. 1984 del 19
El funcionari encarregat,

El Secretari General,

Confrontat i conforme amb l'original
Tarragona, a **28 ENE. 1988** del 19
El funcionari encarregat,

El Secretari General,

PLEC DE CONDICIONS FACULTATIVES PER AL
CONTRACTE D'ARRENDAMENT DE LA FINCA RÚSTICA
PROPIETAT DE L'EXCM. AJUNTAMENT DE TARRAGONA.

1.- L'Excm. Ajuntament de Tarragona és propietari d'una finca situada en el terme municipal de Constantí Polígon 16 del Cadastre de rústiques i parcel·les vàries indicades en el plànol annex, amb una superfície de 34,5 Hes., i se subjectant a les condicions d'aquest plec de condicions d'arrendament d'aqueixa.

2.- El temps de durada d'aquest contracte serà de 15 anys, que comencen a córrer i a comptar-se des del dia de la data i acaben en igual dia i mes de l'any *31.12.2002*

3.- Podran ser arrendataris de la finca rústica els professionals de l'agricultura definits en la llei d'Arrandaments rústics.

4.- Arribat el terme convingut sense necessitat del preavís ni requeriment, l'arrendatari deixarà la finca a la lliure disposició de la propietat sense dret a cap prèrroga de no ser que fos pactada de forma expressa per les parts.

5.- Abans que l'arrendatari entri en possessió de la finca, es formalitzarà inventari de les edificacions, maquinària i altres béns inclosos en l'arrendament.

6.- L'arrendatari es compromet a la cura i vigilància de la casa i magatzems de la finca, i els lliurarà a la propietat al final del contracte en anàlogues condicions a quan se li van cedir. Les reparacions d'obra civil necessàries per al manteniment de la casa i instal·lacions se sufragaran per part de l'arrendador o de l'arrendatari en els percentatges que es determinen.

7.- La maquinària agrícola inventariada es podrà utilitzar en l'explotació agrícola però realitzant-ne el manteniment mecànic conforme a les correctes normes d'utilització.

Així mateix, seràn de càrrec i compte de l'arrendatari les reparacions que hagin d'efectuar-se a la referida maquinària.

Ajuntament de
TARRAGONA

Comprovat i conforme amb l'original
de 28 ENE. 1988 del 19
El Secretari General,
El funcionari encarregat,

8.- Tenint en compte les disponibilitats d'aigua indicada en els antecedents, es considera que la finca haurà d'explotar-se en la seva totalitat como a secà.

Tant per a l'arrancada de vinyes o arbrats, com per a la seva plantació, l'arrendatari haurà d'obtenir la prèvia autorització escrita de la propietat.

A nivell orientatiu i respecte al cultiu, s'aconsella arrancar la vinya i realitzar sembra de cereals durant dos o tres anys per recuperar el nivell de llauratge adequat.

Pot cultivar-se vinya abans que transcorrin set anys des de l'arrancada, acollint-se a les subvencions posades per l'Administració per a zona de Denominació d'Origen.

El cultiu de la finca, i de forma orientativa, es complementarà amb la plantació d'ametllers i sembra de cereals, la superfície de les quals coses serà en funció del coneixement que es tingui el futur arrendador.

9.- L'arrendatari tindrà cura de la finca amb diligència conforme als usos i costums del bon agricultor. En cas de deficiències greus en el cultiu de la finca, dictaminades per tècnic competent, podrà procedir-se a la resolució del contracte.

10.- La renda es pagarà anualment i es realitzarà a la primera setmana del mes de desembre, en els locals de l'Ajuntament o, en el seu defecte, en el lloc que indiqui l'arrendador.

Donat l'estat de cultiu de la finca i les tasques preparatòries que són necessàries per a la seva posta en explotació, es condensarà durant els tres primers anys el mateix cànon d'arrendament fixat inicialment.

Si s'empra l'aigua del pou, la seva utilització serà per al regatge d'una horta per a ús propi de l'arrendatari, el cost energètic derivat de l'explotació serà per compte d'aqueix.

11.- Revisió de la Renda. Durant els tres primers anys la renda a percebre serà constant en atenció a les inversions que hauran de realitzar-se. A partir del tercer any es revisarà la renda en funció dels índexs aplicables als diferents cultius publicats en el B.O.E. per part de la Secretaria General Tècnica del Ministeri d'Agricultura.

12.- L'arrendador autoritzarà les obres útils o socials i instal·lacions necessàries perquè el cultiu es desenvolupi d'acord amb la tecnologia agrària actual. El seu import serà per compte de l'arrendatari i quedarn incorporades a la finca en finalitzar el termini d'arrendament i no podent-se reclamar cap quantitat a l'acabament del contracte pels dits conceptes.

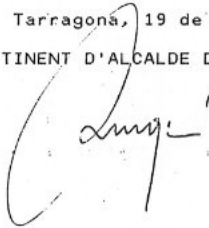
13.- La Contribució Territorial Rústica serà de compte de la propietat, però la quota per S.S. agrària, Cambres agràries i altres impostos i arbitris que tinguin per base el cultiu seran per compte de l'arrendatari.

14.- L'arrendatari haurà de que fer-se una assegurança d'accidents i si no ho fes i s'accidentés en les feines de la finca no podrà fer reclamació de cap mena a la propietat.

15.- En cas de defunció o invalidesa total permanent de l'arrendatari podrà la propietat sol·licitar la rescissió del contracte.

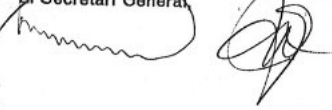
Tarragona, 19 de desembre de 1. 986

EL TINENT D'ALCALDE DE L'AREA I-URBANISME,

Confrontat i conforme amb l'original
Tarragona, a 28 ENE. 1988 del 19
El funcionari encarregat,

El Secretari General

JUNTAMENT DE CONSTANTÍ

PLEC DE CONDICIONS FACULTATIVES PER AL CONTRACTE D'EXPLOITACIÓ DE LA FINCA RÚSTICA CONEGUDA COM A MAS DELS FRARES.

1.- L'Excm. Ajuntament de Constantí és arrendatari d'una finca situada en el Terme Municipal de Constantí Polígon 16 del Cadastre de rústiques coneguda com a Mas Dels Frares, amb una superfície de 34'5 Hes.

No obstant això, aquesta superfície es podria reduir fins un trenta per cent en el cas de que la propietat així ho decideixi.

En aquest supost, la renda es reduirà amb la mateixa proporció.

2.- El temps de durada d'aquest contracte serà de _____ anys, que _____ comencen a córrer i a comptar-se des del dia de la data..... i acaban en igual dia i mes de l'any.....

3.- Podrán participar en la explotació rústica els professionals de l'agricultura definits en la llei d'Arrendaments rústics.

4.- Arribat al terme convingut sense necessitat del preavis ni requeriment, l'adjudicari deixarà la finca a la lliure disposició de l'arrendatari sense dret a cap pròrroga de no ser que fos pactada de forma expressa per les parts.

5.- Abans que d'adjudicari entri en possessió de la finca, es formalitzarà inventari de les edificacions, maquinària i altres bens inclosos en l'arrendament.

6.- L'arrendatari es compromet a la cura i vigilància de la casa i magatzem de la finca, i demés instal·lacions.

7.- L'adjudicatari tindrà cura de la finca amb diligència conforme als usos i costums del bon agricultor. En cas de deficiències greus en el cultiu de la finca, dictaminades per tècnic competent, podrà procedir-se a la resolució del contracte.

JUNTAMENT DE CONSTANTÍ

8.- La renda es pagarà anualment i es realitzarà a la primera setmana del mes de novembre, en els locals d'Ajuntament.

Donat l'estat de cultiu de la finca i les tasques preparatòries que són necessàries per a la seva posta en explotació, es condensarà durant els tres primers anys el mateix cànon d'arrendament fixat inicialment.

Si s'empra l'aigua del pou, la seva utilització serà per al regatge d'una horta per a ús propi de l'adjudicari el cost energètic deriva de l'explotació serà per compte d'aqueix.

9.- Revisió de la Renda. Durant els tres primers anys la renda a percebre serà constant en atenció a les inversions que hauran de realitzar-se. A partir del tercer any es revisarà la renda en funció dels índex aplicables als diferents cultius publicats en el B.O.E. per part de la Secretaria General Tècnica del Ministeri d'Agricultura.

10.- L'adjudicari autoritzarà les obres útils o socials i instal·lacions necessàries perquè el cultiu es desenvolupi d'acord amb la tecnologia agrària actual. El seu import serà per compte de l'adjudicari i quedaran incorporades a la finca en finalitzar el termini d'explotació i no podent-se reclamar cap quantitat a l'acabament del contracte pels dits conceptes.

11.- La cuota per S.S. agrària, Cambres agràries i altres impostos i arbitris que tinguin per base el cultiu seran per compte de l'adjudicari.

12.- L'adjudicari i haurà de fer-se una assegurança d'accidents i si fmo ho fes i s'accidentés en les feines de la finca no podrà fer reclamació de cap mena a l'arrendatari.

13.- En cas de defunció o invalidesa total permanent de l'adjudicari podrà l'Ajuntament sol·licitar la rescissió del contracte.